

πάντα ἦσαν αἰτίαι ἰσχυραὶ νὰ πείσωσι τὴν Ρουθ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Πατριδα αὐτῆς. Καὶ ὅμως ἡ Ρουθ ἀπεφάσισε νὰ κατανικήσῃ ταῦτα πάντα καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν πενθερὰν αὐτῆς, ὅτε αὐτὴ εὐρίσκετο εἰς τὴν μεγάλην αὐτῆς δυστυχίαν, ὅτε «οὐκ εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν». Ἴδου τὸ ὑψιστον σημεῖον τῆς ἀφοσιώσεως τῆς Ρουθ! Ἴδου τὸ ἄκρον μεγαλεῖον τῆς νέας γυναικός! Ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς ἀνταμείβων τὴν τελείαν αὐτῆς ἀφοσίωσιν, ἠνδόκησε κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος νὰ γίνῃ αὐτὴ πρόγονος τοῦ Μεσσίου καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἱερὸν αὐτῆς ὄνομα νὰ μνημονεύηται εἰς γενεὰς γενεῶν

Ἄλλ' ἄρα γε εὐρίσκει τις σήμερον εἰς τοὺς χριστιανοὺς τοῦ παρόντος αἰῶνος τοσαύτην ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοσαύτην ἀφοσίωσιν εἰς τὸ πανάγιον αὐτοῦ θέλημα; Τὸ καθ' ἡμᾶς ἀμφιβάλλομεν. Ἄλλως δὲ ἡ μὲν Ρουθ ἦτο ἀλλόφυλος καὶ ἀλλόθρησκος γυνή, καὶ πρὶν ἢ εἶτι γνωρίζει τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, πρὶν ἢ γνωρίσῃ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, αὐτὴ ἔδειξεν ἐγκάρδιον ἀφοσίωσιν, ἀφιερῶθη ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν λατείαν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ὀρθόδοξος χριστιανός, μολονότι ἐκ γενετῆς ἐγεύσατο τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν χαρισμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος, μολονότι ἐγένετο καὶ ὑπάρχει μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἦτοι τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, καὶ ἀξιοῦται τῆς ἐξαγιαστικῆς χάριτος διὰ τῶν μυστηρίων καὶ ἔχει ἤδη εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὸν ἀρραβῶνα τῆς αἰωνίου βασιλείας καὶ μακαριότητος ἐν οὐρανοῖς· μολονότι ὁ σημερινὸς ὀρθόδοξος χριστιανὸς γνωρίζει καλῶς, ὅτι ἀνήκει «εἰς γένος ἐκλεκτόν, βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον» καὶ ὅμως οὔτε ζῆλον, οὔτε ἀφοσίωσιν, οὔτε ἐλπίδα, οὔτε ὑπακοὴν εἰς τὰς βουλὰς καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δεικνύει, οὔδὲ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τιμᾶ οὔδὲ σέβεται. Ἐντρέπεται μάλιστα ἐν μέσῳ τῶν υἱῶν τοῦ σκότους εὐρισκόμενος, νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ λατρεύει τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρὰ ἡμῶν. Καὶ ταῦτα διατί; Λιὰ νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν κόσμον! Ἀλλὰ μὴ πλανᾶσαι, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, Θεὸς οὐ μνηστρεῖται· ὁ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει». (Γαλάτ. ΣΤ' 7). Καὶ ἤδη, ἀγαπητέ, ἀφ' οὗ, ὅ,τι σπείρωμεν, θὰ θερίσωμεν, ἕς σπείρωμεν τὸν σπῆρον τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας, ἕς σπεί-

† Μητροπολίτου Καλαβρύτων κ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΨΥΧΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ὅπου οἱ γονεῖς εἶναι οἱ φυτεῦντες ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν τέκνων αὐτῶν πίστιν Χριστοῦ καὶ συναίσθημα καὶ φρόνημα ἠθικῆς, ὅπου οἱ διδάσκαλοι εἶναι οἱ ποτίζοντες, οἱ δὲ κληρικοί πάντων τῶν ἀξιωματίων καὶ τῶν βαθμῶν εἶναι οἱ ἀμφοτέρων τούτων, τῶν γονέων καὶ διδασκάλων, πρῶτοι: συνεργάται συμβουητοὶ καὶ ὡς εκπρόσωποι τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ ἀξιάνοτες τὴν πίστιν καὶ τελειοποιῦντες τὸν ἠθικὸν χαρακτήρα, ἐκεῖ καὶ μόνον ἐκεῖ τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα ὑγιῶς ἔχοντα φυσιολογικῶς θάλλουσι καὶ πλουσιῶς καὶ ἀφθόνως καρποφοροῦσιν, ἐκεῖ καὶ μόνον ἐκεῖ πᾶσα γενεά, πᾶσα πάσης χριστιανικῆς, δηλαδὴ πάσης πεπολιτισμένης κοινωνίας νεολαία, ἀναδεικνύεται ἀξία τοῦ προσρισμοῦ αὐτῆς. Τὸ παιδίον, τὸ μεράκιον, ὃ ἐφηβὸς ἠμιάζει εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ πρὸς τὸ φυτὸν καὶ τὸ δένδρον. Ἐχει ἀνάγκην ἀπόλυτον τῆς φροντίδος καὶ τῆς περιθάλψεως καὶ τῶν τριῶν τούτων συντελεστῶν. Ἐνα μὴ διαστραφῇ ἢ εὐθύτης αὐτοῦ ἢ φυσικῆ, ἔνα μὴ σκώληξ διαφθορᾶς ὑπεισέλθῃ εἰς τὸ σῶμά του, ἔνα μὴ ἠθικὸν μαρασμὸν καὶ ἠθικὴν σαπρίαν νοσήσῃ ἢ ψυχὴ του.

Δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ὑπάρξῃσι γονεῖς, ὡς εἴρηται φυτεῦντες, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι κληρικοὶ φωτίζοντες καὶ τὰς φρένας τῶν γονέων ἐν ἰσορροπία διατηροῦντες διὰ τακτικῆς φρενολογικῆς ἀπὸ οὐρανοῦ ἐμπνεύσεως θεραπείας, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι κληρικοὶ ἔχοντες τὸν ἠθικὸν χαρακτήρα. Ἀλλὰ καὶ διδάσκαλοι δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξῃσι ποτίζοντες καὶ τοὺς χυμοὺς τῆς φρονήσεως καὶ τῆς ἀρετῆς ἐν ταῖς ἀγναῖς καὶ ἀπαλαῖς καρδίαις ἐνσταλάζοντες, ἐὰν παρὰ ἀξίων τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν κληρικῶν λαμβάνοντες δὲν ἀπαμιεῦωσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν πρὸς μετάδοσιν τὸ ὕδωρ τῆ ζωῆς πρὸς τὸν πνευματικὸν κόσμον τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἀθανάσιαν τῆς ψυχῆς ἀκραδάντου πίστει καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀνδιουτελοῦς καὶ ἀνυποκρίτου ἀγάπης.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ διδάσκαλος ἀξίος τῆς ἱερᾶς ταύτης προσηγορίας καὶ τῆς μεγάλης καὶ ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ φωτοδότου καὶ καλλιεργητοῦ ψυχῶν, ἐὰν δὲν ἐδιδάχθη, δὲν ἐνεπνεύσθη, δὲν ἐφρονηματίσθη κατὰ τὴν παιδικήν, τὴν ἐφηβικὴν καὶ τὴν ἀνδρικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν ὑπὸ κληρικῶν καὶ δὲν διατελῇ ὑπὸ τὴν ἐπίπνοιαν τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης καὶ αὐταπαρνήσεως, ἢ ὅποια ἐπίπνοια συμβαίνει ἀσφαλῶς καὶ ἀφθόνως ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ προσευχῇ, ἐν τῇ μυσταγωγίᾳ τῆς θείας ἐν τῇ ναφί λατρείας καὶ ἐν τῇ μετὰ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ Θείᾳ Κοινωνίᾳ, τῇ συμβαινούσῃ ἐν τῇ μεταλήψει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

ρωμεν τὸν σπῆρον τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. τὸν σπῆρον τῶν ἐναρέτων πράξεων καὶ εὐεργεσιῶν, διὰ νὰ θερίσωμεν, καὶ νὰ ἐναποταμιεύσωμεν ἐν οὐρανοῖς τοὺς στάχυας τῆς θείας δόξης, τῆς αἰωνίου μακαριότητος καὶ ἀφθαρσίας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν. (ἀκολουθεῖ).